

ผลคำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณีการแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ด. และบริษัท ท.

ระหว่าง	บริษัท ด.	ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ
	บริษัท ท.	ผู้ประกอบการธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ

การแจ้งผลการรวมธุรกิจ

ด้วยบริษัท ด. ได้ยื่นแบบแจ้งผลการรวมธุรกิจ พร้อมเอกสารหลักฐานตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ ต่อสำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๖ เพื่อขอแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ด. และบริษัท ท. ซึ่งได้กระทำการรวมธุรกิจ เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ต่อคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงที่ใช้ในการพิจารณาการแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ด. และบริษัท ท. มีรายละเอียดดังนี้

๑. ข้อมูลผู้ประกอบการธุรกิจ

๑.๑ ผู้ประกอบการธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ

บริษัท ด. เลขทะเบียนนิติบุคคล xxxxxxxxxxxx จดทะเบียนนิติบุคคลในประเทศไทย ประกอบธุรกิจค้าปลีก ค้าส่ง และให้บริการด้านวัสดุก่อสร้าง และอุปกรณ์ตกแต่งบ้านแบบครบวงจร มีรายได้รวมในปี ๒๕๖๕ จำนวน xx,xxx,xxx,xxx บาท

ทั้งนี้ บริษัท ด. มีบริษัทที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ (Single Economic Entity) ในประเทศไทย ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาผู้ประกอบการธุรกิจที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ พ.ศ. ๒๕๖๑ จำนวน ๓ บริษัท ได้แก่

(๑) บริษัท ด.๑ เลขทะเบียนนิติบุคคล xxxxxxxxxxxx จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย ประกอบธุรกิจการเช่าและการดำเนินการเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นของตนเองหรือเช่าจากผู้อื่นที่ไม่ใช่เพื่อเป็นที่พักอาศัย มีรายได้รวมในปี ๒๕๖๕ จำนวน xx,xxx,xxx บาท

(๒) บริษัท ด.๒ เลขทะเบียนนิติบุคคล xxxxxxxxxxxx จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย ประกอบธุรกิจการผลิตและการส่งไฟฟ้า มีรายได้รวมในปี ๒๕๖๕ จำนวน xx,xxx,xxx บาท

(๓) บริษัท ด.๓ เลขทะเบียนนิติบุคคล xxxxxxxxxxxx จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย ประกอบธุรกิจกิจกรรมให้คำปรึกษาด้านการบริหารจัดการอื่น ๆ ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น มีรายได้รวมในปี ๒๕๖๕ จำนวน xx,xxx,xxx บาท

๑.๒ ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ

บริษัท ท. เลขทะเบียนนิติบุคคล xxxxxxxxxxxx จดทะเบียนนิติบุคคลในประเทศไทย ประกอบธุรกิจการซื้อและการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นของตนเองที่ไม่ใช่เพื่อเป็นที่พักอาศัย โดยมีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการอสังหาริมทรัพย์ จัดสรรที่ดิน และบ้านจัดสรร มีรายได้รวมในปี ๒๕๖๕ จำนวน xx.xx บาท ซึ่งเป็นรายได้จากดอกเบี้ยรับ เนื่องจากตั้งแต่จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทยังไม่มีรายได้จากการดำเนินธุรกิจ

๒. ข้อมูลการรวมธุรกิจ

๒.๑ วันที่รวมธุรกิจแล้วเสร็จ

๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๖

๒.๒ วันที่แจ้งผลการรวมธุรกิจ

๗ มิถุนายน ๒๕๖๖

๒.๓ มูลค่าการรวมธุรกิจ

xx,xxx,xxx บาท

๒.๔ วิธีการรวมธุรกิจ

บริษัท ด. ซื้อสินทรัพย์ที่เป็นที่ดิน จำนวน ๑ แปลง โฉนดเลขที่ xxxxxx ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัท ท. โดยมีมูลค่าเกินกว่าร้อยละห้าสิบของสินทรัพย์ที่ใช้ในการประกอบธุรกิจตามปกติของรอบปีบัญชีที่ผ่านมาของบริษัท ท. ทั้งนี้ บริษัท ท. มีทรัพย์สินรวม xx,xxx,xxx.xx บาท ประกอบด้วย เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด จำนวน xxx,xxx.xx บาท และที่ดินโฉนดเลขที่ xxxxxx เนื้อที่ ๗ ไร่ ๑ งาน ๘๓.๑ ตารางวา มูลค่า xx,xxx,xxx.xx บาท

๒.๕ วัตถุประสงค์ของการรวมธุรกิจ

บริษัท ด. เข้าซื้อที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัท ท. เนื่องจากเป็นที่ดินที่มีขอบเขตต่อเนื่องกันกับที่ดินแปลงอื่นที่บริษัท ด. ได้ทำการเข้าซื้อพร้อมกันทั้งหมด x แปลง เพื่อก่อสร้างศูนย์จำหน่ายวัสดุก่อสร้าง อุปกรณ์ตกแต่งบ้าน

๓. โครงสร้างผู้ถือหุ้นภายหลังการรวมธุรกิจ

ภายหลังการรวมธุรกิจไม่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างผู้ถือหุ้นของบริษัท ท. เนื่องจากการรวมธุรกิจในกรณีนี้ไม่ได้เป็นการเข้าซื้อหุ้นที่จะทำให้รายชื่อผู้ถือหุ้นมีการเปลี่ยนแปลง

๔. ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจ

๔.๑ ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ คือ บริษัท ด. ประกอบธุรกิจค้าปลีก ค้าส่ง และให้บริการด้านวัสดุก่อสร้าง และอุปกรณ์ตกแต่งบ้านแบบครบวงจร

๔.๒ ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ คือ บริษัท ท. ประกอบธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ จัดสรรที่ดิน และบ้านจัดสรร ซึ่งปัจจุบันยังไม่ได้เริ่มดำเนินธุรกิจ

จากการพิจารณาลักษณะการประกอบธุรกิจระหว่างบริษัท ด. และบริษัท ท. พบว่า ผู้ประกอบธุรกิจทั้งสองไม่ได้ประกอบธุรกิจอยู่ในตลาดสินค้าเดียวกัน (Non-Overlapping) และไม่มี ความสัมพันธ์กันในช่วงโซ่อุปทานเดียวกัน ทำให้การรวมธุรกิจในกรณีนี้อาจไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในตลาดเป้าหมายหรือตลาดใดตลาดหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้จะพิจารณากำหนดธุรกิจของบริษัท ด. เป็นสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจในกรณีนี้ คือ ตลาดธุรกิจร้านค้าวัสดุก่อสร้าง

๕. ขอบเขตตลาด

๕.๑ โครงสร้างผู้ประกอบการในตลาดร้านค้าวัสดุก่อสร้าง

จากบทวิเคราะห์แนวโน้มอุตสาหกรรมวัสดุก่อสร้างปี ๒๕๖๖ - ๒๕๖๘ ของศูนย์วิจัย กรุงศรี แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้ค้าวัสดุก่อสร้างในปี ๒๕๖๕ มีจำนวนผู้ประกอบการ ๙๘๐ ราย^๑ แบ่งเป็น ผู้ประกอบการขนาดใหญ่ ๓๕ ราย ผู้ประกอบการขนาดกลาง ๑๒๗ ราย และผู้ประกอบการขนาดเล็ก ๘๑๘ ราย โดยจำแนกตามลักษณะการจำหน่ายและรูปแบบการให้บริการเป็น ๒ กลุ่ม ดังนี้

๕.๑.๑ กลุ่มผู้ค้าสมัยใหม่ (Modern Trade) ได้แก่ ร้านค้าวัสดุก่อสร้างที่มีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบตั้งแต่หน้าร้านจนถึงหลังร้าน จำหน่ายวัสดุก่อสร้างหลากหลายประเภท ตั้งแต่วัสดุก่อสร้างพื้นฐาน วัสดุซ่อมแซม/ตกแต่งบ้าน รวมถึงเฟอร์นิเจอร์ ส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการ ขนาดกลางและขนาดใหญ่ ซึ่งมีความได้เปรียบจากฐานะการเงินที่แข็งแกร่งและต้นทุนบริหารจัดการที่ดี ผู้ประกอบการมีการขยายสาขาในต่างจังหวัดมากขึ้น เพื่อให้ลูกค้าเข้าถึงบริการได้ง่าย โดยเฉพาะบริการ หลังการขาย

๕.๑.๒ กลุ่มผู้ค้าแบบดั้งเดิม (Traditional Trade) ได้แก่ ร้านค้าวัสดุก่อสร้างทั่วไป ส่วนใหญ่มีการบริหารจัดการแบบดั้งเดิม จำหน่ายสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้างพื้นฐาน อาทิ ปูน ทราย และผลิตภัณฑ์ฮาร์ดแวร์ (เช่น กลอนประตู ตะปู) จนถึงวัสดุซ่อมแซม/ตกแต่งที่อยู่อาศัย โดยเน้นกลุ่มลูกค้า ภายในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียงร้านค้า ผู้ค้าบางรายมีการบริหารจัดการที่ครบวงจรเพื่อให้สามารถแข่งขัน กับร้านค้าสมัยใหม่ อาทิ มีสินค้าหลากหลายประเภท (ซึ่งรวมถึงสินค้าตกแต่งบ้าน) การปรับปรุงหน้าร้าน ระบบการจัดจำหน่าย โดยเฉพาะการเพิ่มช่องทางการขายออนไลน์ ระบบตรวจสอบสต็อกสินค้าที่ทันสมัย ตลอดจนการให้บริการจัดส่งสินค้าที่เป็นระบบมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อเสียเปรียบกลุ่มผู้ค้าสมัยใหม่ ในด้านเงินทุน การทำตลาด และความแข็งแกร่งของแบรนด์ผู้ค้า

๕.๒ ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้อง (Relevant Product Market)

๕.๒.๑ การทดแทนกันด้านอุปสงค์ (Demand Substitutability)

เมื่อพิจารณาการทดแทนกันด้านอุปสงค์ พบว่า ร้านค้าวัสดุก่อสร้างสมัยใหม่ (Modern Trade) และแบบดั้งเดิม (Traditional Trade) มีลักษณะการจำหน่ายสินค้าวัสดุก่อสร้างใกล้เคียงกัน สามารถใช้ทดแทนกันได้ โดยจะมีการจำหน่ายสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้างพื้นฐานเหมือนกัน อาทิ อิฐ ปูน ทราย ไม้ เหล็ก และคอนกรีต แม้ว่าร้านค้าวัสดุก่อสร้างสมัยใหม่จะมีสินค้าหลากหลายประเภทและหลากหลายแบรนด์ มากกว่าร้านค้าวัสดุก่อสร้างแบบดั้งเดิม ระดับราคาสินค้าแต่ละประเภทของร้านค้าวัสดุก่อสร้างสมัยใหม่ และแบบดั้งเดิมก็ไม่ได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทำให้กลุ่มลูกค้าของร้านค้าวัสดุก่อสร้างสมัยใหม่ และแบบดั้งเดิมไม่ได้แตกต่างกันมากนัก ซึ่งจะเห็นได้จากแนวโน้มการขยายสาขาในต่างจังหวัดมากขึ้น ของร้านค้าวัสดุก่อสร้างสมัยใหม่ที่หันมาจับกลุ่มลูกค้าที่เป็นช่างและผู้รับเหมาในท้องถิ่นมากขึ้น ซึ่งเดิมเป็นกลุ่มลูกค้า ของร้านค้าวัสดุก่อสร้างแบบดั้งเดิม ดังนั้น ร้านค้าวัสดุก่อสร้างสมัยใหม่และแบบดั้งเดิมจึงสามารถทดแทนกันได้ ในมุมมองของผู้บริโภค

^๑ เฉพาะบริษัทจดทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ที่มีงบการเงินครบต่อเนื่องติดต่อกัน ๕ ปี ตั้งแต่ปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕

๕.๒.๒ การทดแทนกันด้านอุปทาน (Supply Substitutability)

เมื่อพิจารณาการทดแทนกันด้านอุปทาน พบว่า ความสามารถของร้านค้าวัสดุก่อสร้างแบบดั้งเดิมในการเปลี่ยนไปจำหน่ายสินค้าและให้บริการในลักษณะเดียวกันกับร้านค้าวัสดุก่อสร้างสมัยใหม่ พบว่า ร้านค้าวัสดุก่อสร้างแบบดั้งเดิมบางรายมีการบริหารจัดการที่ครบวงจรเพื่อให้สามารถแข่งขันกับร้านค้าสมัยใหม่ได้ อาทิ มีสินค้าหลากหลายประเภท การปรับปรุงหน้าร้าน ระบบการจัดจำหน่าย โดยเฉพาะการเพิ่มช่องทางการขายออนไลน์ ระบบตรวจสอบสต็อกสินค้าที่ทันสมัย ตลอดจนการให้บริการจัดส่งสินค้าที่เป็นระบบมากขึ้น แต่อาจมีต้นทุนที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากต้องใช้เงินทุนจำนวนมาก และไม่สามารถปรับเปลี่ยนหรือพัฒนาร้านค้าได้ทันที จึงแสดงให้เห็นว่าร้านค้าวัสดุก่อสร้างสมัยใหม่มีระดับของการทดแทนกันด้านอุปทานอยู่ในระดับต่ำ

๕.๓ ตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง (Relevant Geographic Market)

เมื่อพิจารณาขอบเขตตลาดภูมิศาสตร์ พบว่า ท่าเลที่ตั้งของร้านค้าวัสดุก่อสร้างถือเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจของผู้ซื้อ เนื่องจากทำเลที่ตั้งส่งผลต่อค่าใช้จ่ายในการขนส่ง และระยะเวลาในการขนส่งสินค้า ทำให้ผู้ซื้อจะตัดสินใจเลือกร้านค้าวัสดุก่อสร้างที่อยู่ใกล้ที่อยู่อาศัย (กรณีผู้บริโภค) หรือโครงการก่อสร้าง (กรณีผู้รับเหมา) อย่างไรก็ตาม ร้านค้าวัสดุก่อสร้างแบบดั้งเดิมมีการกระจายตัวในพื้นที่ตามจังหวัดต่าง ๆ ส่วนร้านค้าวัสดุก่อสร้างสมัยใหม่ก็มีแนวโน้มขยายสาขาไปตามต่างจังหวัดมากขึ้น ตามการขยายตัวของเมือง ซึ่งสามารถจำหน่ายวัสดุก่อสร้างครอบคลุมทั่วประเทศ จากการที่มีเครือข่ายร้านค้าเป็นจำนวนมาก และมีนโยบายการกำหนดราคาเดียวทุกสาขาจากส่วนกลาง ไม่ได้มีการกำหนดราคาเฉพาะพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง เพื่อใช้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ ประกอบกับไม่สามารถหาข้อมูลรายได้รายสาขาแต่ละแห่งได้ ส่งผลให้ไม่สามารถคำนวณส่วนแบ่งตลาดเฉพาะรายพื้นที่ได้ ดังนั้น ตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องคือ ระดับประเทศไทย

จากการพิจารณากำหนดขอบเขตตลาดจากตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องและตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง จึงกำหนดขอบเขตตลาดในกรณีนี้ คือ ตลาดร้านค้าวัสดุก่อสร้างในระดับประเทศไทย

๖. ยอดเงินขาย

เพื่อตรวจสอบว่าการรวมธุรกิจในครั้งนี้เป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่งหรือไม่ ซึ่งจะพิจารณาจากยอดเงินขายของผู้ประกอบธุรกิจรายใดรายหนึ่งหรือของผู้ประกอบธุรกิจที่จะรวมธุรกิจในตลาดใดตลาดหนึ่งรวมกันตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป

เมื่อพิจารณายอดเงินขายของตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจ พบว่า ตลาดร้านค้าวัสดุก่อสร้างมียอดเงินขายเกินกว่าหนึ่งพันล้านบาท ซึ่งอาจเข้าข่ายเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงต้องพิจารณาต่อไปว่าการรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการผูกขาดหรือการเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดหรือไม่ โดยการพิจารณาจากส่วนแบ่งตลาด ตามหลักเกณฑ์ในประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓

๗. ส่วนแบ่งตลาด

ในการพิจารณาว่า การรวมธุรกิจในครั้งนี้เป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการผูกขาด หรือการเป็นผู้ประกอบธุรกิจมีอำนาจเหนือตลาด ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ จะพิจารณาจาก ยอดเงินขายในปีที่ผ่านมาและส่วนแบ่งตลาด ทั้งก่อนและหลังการรวมธุรกิจ รวมถึงผลรวมส่วนแบ่งตลาด ของผู้ประกอบธุรกิจ ๓ รายแรก (CR3)

ในตลาดร้านค้าวัสดุก่อสร้าง ปี ๒๕๖๕ ก่อนการรวมธุรกิจ บริษัท ด. (ผู้ประกอบธุรกิจ ที่กระทำการรวมธุรกิจ) มีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ x.xx และบริษัท ท. (ผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ) ไม่มีส่วนแบ่งตลาดเนื่องจากไม่ได้ประกอบธุรกิจในตลาดดังกล่าว เมื่อพิจารณาผลรวมส่วนแบ่งตลาดของ ผู้ประกอบธุรกิจ ๓ รายแรก (CR3) เท่ากับ ๑๓.๐๐ โดยภายหลังการรวมธุรกิจ ส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ที่กระทำการรวมธุรกิจ และผลรวมส่วนแบ่งตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ๓ รายแรก (CR3) ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ข้อกฎหมาย

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ “ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจต่อคณะกรรมการภายใน เจ็ดวันนับแต่วันที่รวมธุรกิจ” ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๓ กำหนดว่า “การรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลด การแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง หมายความว่า การรวมธุรกิจที่ยอดเงินขายของผู้ประกอบธุรกิจ รายใดรายหนึ่งหรือของผู้ประกอบธุรกิจที่จะรวมธุรกิจในตลาดใดตลาดหนึ่งรวมกันตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป และไม่ก่อให้เกิดการผูกขาดหรือการเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด”

ประเด็นวินิจฉัย

การรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ด. และบริษัท ท. ต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจต่อคณะกรรมการ การแข่งขันทางการค้า ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยดังนี้

๑. ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ มีสถานะเป็น ผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

๒. การรวมธุรกิจดังกล่าวมีลักษณะเป็นการรวมธุรกิจตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติ การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

๓. การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจเพื่อปรับโครงสร้างภายในของผู้ประกอบธุรกิจ ที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ ตามมาตรา ๕๑ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขัน ทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

๔. การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญ ในตลาดใดตลาดหนึ่ง ซึ่งต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจ ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขัน ทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คำวินิจฉัย

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่หนึ่ง คือ ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ มีสถานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า บริษัท ด. และบริษัท ท. มีการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในประเทศไทย เพื่อประกอบธุรกิจในประเทศไทย จึงถือเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่สอง คือ การรวมธุรกิจดังกล่าวมีลักษณะเป็นการรวมธุรกิจตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า บริษัท ด. ได้เข้าซื้อสินทรัพย์ของบริษัท ท. ซึ่งถือเป็นการเข้าซื้อสินทรัพย์ที่ใช้ในการประกอบธุรกิจตามปกติของผู้ประกอบธุรกิจอื่นที่เกินกว่าร้อยละห้าสิบขึ้นไปของมูลค่าสินทรัพย์ที่ใช้ในการประกอบธุรกิจตามปกติทั้งหมดตามรอบปีบัญชีที่ผ่านมาของผู้ประกอบธุรกิจอื่นรายนั้น ตามข้อ ๓ ของประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาการเข้าซื้อสินทรัพย์หรือหุ้น เพื่อควบคุมนโยบายการบริหารธุรกิจ การอำนวยการ หรือการจัดการที่เป็นการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงมีลักษณะเป็นการรวมธุรกิจ ตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่สาม คือ การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจเพื่อปรับโครงสร้างภายในของผู้ประกอบธุรกิจที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ ตามมาตรา ๕๑ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า ก่อนการรวมธุรกิจ บริษัท ด. ไม่ได้ถือหุ้นในบริษัท ท. และไม่ได้มีอำนาจควบคุมคะแนนเสียงส่วนใหญ่ในที่ประชุมผู้ถือหุ้น รวมถึงไม่ได้มีอำนาจควบคุมการแต่งตั้งหรือถอดถอนกรรมการตั้งแต่กึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมดในบริษัท ท. นอกจากนี้ บริษัท ด. และบริษัท ท. ไม่ได้อยู่ภายใต้บุคคลที่มีอำนาจสั่งการของผู้ประกอบธุรกิจรายเดียวกัน จึงสามารถสรุปได้ว่า บริษัท ด. และบริษัท ท. ไม่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาผู้ประกอบธุรกิจที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ พ.ศ. ๒๕๖๑ ดังนั้น การรวมธุรกิจในกรณีนี้จึงไม่เป็นการรวมธุรกิจเพื่อปรับโครงสร้างภายในของผู้ประกอบธุรกิจที่มีความสัมพันธ์กันทางนโยบายหรืออำนาจสั่งการ

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการที่สี่ คือ การรวมธุรกิจดังกล่าวเป็นการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิจารณาแล้วเห็นว่า ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจในกรณีนี้ คือ ตลาดร้านค้าวัสดุก่อสร้าง โดยพบว่า ยอดเงินขายในตลาดที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจเกินกว่าหนึ่งพันล้านบาท ต่อมาเมื่อพิจารณาส่วนแบ่งตลาดในตลาดที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ ไม่ได้เป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ทั้งก่อนและหลังการรวมธุรกิจ เนื่องจากผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจและผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ ไม่ได้มีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมาตั้งแต่ร้อยละห้าสิบขึ้นไป ตามข้อ ๓ (๑) ของประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ อีกทั้ง ผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ

และผู้ประกอบธุรกิจที่ถูกรวมธุรกิจ ไม่ได้เป็นผู้ประกอบธุรกิจสามรายแรกที่มีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ร้อยละสิบห้าขึ้นไป ตามข้อ ๓ (๒) ของประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๓ ซึ่งไม่เข้าข่ายเป็นการรวมธุรกิจ อันอาจก่อให้เกิดการผูกขาดหรือการเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ดังนั้น การรวมธุรกิจดังกล่าว จึงไม่ต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ตามมาตรา ๕๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขการขออนุญาตและการอนุญาตการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ด. และบริษัท ท. มียอดเงินขายในตลาดที่เกี่ยวข้องกับการรวมธุรกิจตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป ซึ่งเข้าองค์ประกอบการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการลดการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญในตลาดใดตลาดหนึ่ง ตามข้อ ๓ ของประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแจ้งผลการรวมธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงต้องแจ้งผลการรวมธุรกิจต่อคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รวมธุรกิจ ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ทั้งนี้ กรณีดังกล่าวได้กระทำการรวมธุรกิจเมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๖ และได้แจ้งผลการรวมธุรกิจเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๖ ซึ่งเป็นการแจ้งผลการรวมธุรกิจภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

มติคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้ามีมติรับทราบการแจ้งผลการรวมธุรกิจระหว่างบริษัท ด. และบริษัท ท. ตามมาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๖